

Arborele de oraş

Cătălin-Mihai Ştefan

Cătălin-Mihai Ștefan - Arborele de oraș
Seria Poezie | Colecția Prezent | Ediții sonore

© 2022 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
redactor: Maria Petricu
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | concepție copertă: Paul Burcia

© Cristina Stancu pentru imaginea de copertă
© Viorel Ilișoi pentru fotografia de autor

ISBN PRINT: 978-606-990-296-7
ISBN EPUB: 978-606-990-372-8
ISBN PDF: 978-606-990-373-5

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

Cătălin-Mihai Ștefan (n. 30 nov. 1979, Tecuci) a publicat volumele de versuri: *Muza avatarului (leacuri pentru obsesii)*, ed. Princeps Edit, Iași, 2005, reeditat sub titlul de *Muza avatarului*, ed. Vinea, București, 2013; *Apaosuri*, ed. Ideea Europeană, București, 2012; *16 culise*, ed. Tracus Arte, București, 2013; *Probleme sangvinice (alte apaosuri)*, ed. Charmides, Bistrița, 2015. În 2015 semnează versurile pentru piesa de teatru *Muzicanții din Bremen* la Teatrul pentru copii și tineret *Luceafărul*, Iași. În 2016 debutează în proză cu povestirea *Chestiuni milițienești* inclusă în volumul *Cartea copilăriilor*, ed. Polirom, Iași. A tradus din engleză Martin L. Kutscher, *Copiii erei digitale*, ed. Univers, București, 2018 și Jesper Juul, *Arta de a spune Nu! cu conștiința împăcată*, ed. Univers, București, 2019.

Arborele de oraş creşte chinuit. Respiră noxe, aude tot felul de zgomo-
te, rădăcinile îi tresar la trepidaţiile din asfalt. Arborele de oraş e ajustat
tot timpul de băieţii de la cablurile electrice. El nu stârneşte curiozita-
tea. Oamenii nu trec pe lângă el ca printr-o pădure. Arborele de oraş
atrage atenţia doar toamna, când lasă impresia că moare, sau atunci
când se usucă stingher. Arborele de oraş e chitros şi arde greu. Iar până
la urmă chiar moare de tot. Ca orice copac, în picioare. Puteţi admira
inertă deplină a scheletului său firav.

De acolo, din adânc, își învâрте limbile

Nu știu cum se face că acel ceas de masă cu mecanism zgomotos,
pus de bunica Slăbuță în chiuveta din baie să poată dormi,
a rămas ani de zile-n același loc, fiecare gest al ei devenea lege,
și apă s-a turnat peste el până ce s-a scufundat
într-o cadă imensă care-l distorsiona
într-o pendulă căptușită cu scoarță de copac.
De acolo, din adânc, își învâрте limbile,
își ridică pasărea pe acoperișul pădurii mecanice
și face vârtejuri în sus și-n jos,
mă aruncă la suprafață și mă scufundă când și cum vrea.
Așa a început totul.

Momente trupești

Clipesc atât cât să nu pierd firicelele de aur purtate de vânt,
trupușoare vii de lumină să rămână topite sub pleoape.
Îmi golesc pieptul de aer până-l aduc la putințe mai mici.
Sternul meu lucește
lustruit de un timp îngăduitor, ospitalier,
cu tresăriri și străluminări.

Nu pot renunța la dinții mei căzuți, nici măcar la cioturi.

Îi budesc prin buzunare, prin șervețele umede, prin vase obiect.

Sunt singura amintire concretă de la cele 40 de kg de trup împruținat al mamei.

Nu spun ce văd când călătoresc pe ei cu lupa în lumină, pe-o parte și pe alta.

De adormit

Creșteam, insomniaci cu toții, în vacanțe la Ivești.
Priveam trenurile de noapte cum trec pe pereți,
cum se împlinesc pe ei luminile și umbrele din compartimente,
cu destine pe-nțelesul nostru.